

Aldó könnyek

Fövenyessy János.

Lassan, érzéssel.

Ehrlich Antal.

1. Va-la - hány-szor jó a-anyám-tól El kell vál - nom,
A bú - bá - nat gyász - tel - le - gét Meg kell lát - nom;
Ör-cám - ra hull, aj - ka-mon ég Fá - jó köny - nye;
Min - den-csepp-je a sze-re-tet Drá - ga gyön - nye.
Az - zul áld - ja meg a lel-kem mind - ő - rök - re!

2. Valahány-szor jó anyámat
Viszontlátom,
Az az óra mily boldogság!
Mily szép álom!
Örcámra hull, ajkamon ég

Öröm könnye;
Minden cseppje a szeretet
Drága könnye.
Azzal áldja meg a lelkem
Mindörökre!

Születésnap ajándék

Mikor Peti édesanyja meghalt, olyan árván maradt szegény Peti, mint a kisujjam. Nem volt semmi mása, mint a kis ruhácskája, no meg a hóna alatt egy édes, daloló szerszám, ami egyetlen öröksége volt, a vén, kopott hegedű.

Peti sokat játszott hegedűjén a hosszú, téli estéken és azt hitte, hogy a hegedűben a jó Isten lakik, kinek is lehetne ilyen bárszonyosan zengő, gyönyörű hangja másnak a világon?

Tizenkét éves volt Peti és nyolc éve tanult már. Az árvaház igazgatója néha behívatta őt a szobájába és majd összeacsókolta a kisfiút szép hegedűjátékáért.

— Csak tanulj fiam, szorgalmasan, még nagy ember válhatik belőled! Még büszke leszek rád.

Peti ilyenkor elpirult, s úgy érezte, mintha az édesanyja